

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobkyně nezl. **K.J.**, nar., st. příslušnost Gruzie, ubytovaná, zast. zákonnou zástupkyní T. S., nar., st. příslušnost Gruzie, zajištěna tamtéž, zast. Asociací pro právní otázky imigrace, o.s., se sídlem Moravská 9, P.O., Box 16, 120 00, Praha 2, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend**, Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 16.5.2012, č. j. KRPB-125551/ČJ-2012-060027, č.j. KRPB-125553/ČJ-2012-060027 a č.j. KRPB-125547/ČJ-2012-060027,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutími ze dne 16.5.2012, č. j. KRPB-125551/ČJ-2012-060027, č.j. KRPB-125553/ČJ-2012-060027 a č.j. KRPB-125547/ČJ-2012-060027, žalovaná podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále v textu zákon o pobytu cizinců) zajistila za účelem předání podle právního předpisu Evropského společenství /Nařízení rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18.2.2003/, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, na 30 dnů T.S., V.D., V.J., matku, otce a zletilou sestru žalobkyně, u všech ze stejného důvodu a to, že dne 15.5.2012 provedla hlídka Policie ČR v obci Mikulov ve směru do Rakouska kontrolu cestujících v mezinárodní autobusové lince na trase Polsko – Itálie a tito tři příslušníci předložili prozatímní potvrzení o totožnosti Polska vydávané polskými orgány žadatelům o udělení azylu v Polské republice

a žádný z nich další doklady nepředložil a ani nebyly nalezeny. Takové doklady je neoprávnějí k pobytu na území ČR, proto byli dne 15.5.2012 ve 23:30 hod. zajištěni k provedení šetření a vytěžení. Při něm potvrdili údaje ke své totožnosti uvedené na předloženém dokladu, jejichž vydání a shoda údajů v dokladech byla potvrzena SP Náchod/K.S. Dále bylo nalezeno potvrzení polských státních orgánů o odebrání cestovního dokladu Gruzie osobám stejné totožnosti vydané 14.5.2012. V Polské republice jsou v postavení žadatele o azyl, řízení nebylo ukončeno, na území jde o pobyt neoprávněný, bez cestovního dokladu a víza. Je proto oprávnění vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území. Podání azylu v jiném členském státě EU zakládá důvod pro zahájení řízení v průběhu kterého bude rozhodnuto o jejich předání na území příslušného členského státu. Tím došlo k naplnění ust. § 129 odst. 1,3 zákona o pobytu cizinců.

Nezletilá žalobkyně, která nebyla zajištěna žádným shora uvedeným rozhodnutím se domáhá jejich přezkoumání, neboť se domnívá, že jejich vydáním byla zkrácena na svých právech a své postavení žalobkyně odvozuje z rozhodnutí NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54, podle něhož rozhodnutím o zajištění matky může být zasaženo též do právní sféry nezletilého dítěte, a proto nemůže být osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby proti takovému rozhodnutí. V projednávané věci jde nejen o matku, ale i otce a zletilou sestru. Žalovaný správní orgán měl při svém rozhodování dvě možnosti. Buď umístit žalobkyni s rodinou společně anebo neumístit ani jednoho z nich. Z uvedeného dovozuje právo být aktivně legitimována k podání žaloby proti všem uvedeným rozhodnutím. Žalovaný vydáním rozhodnutí porušil čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, který správnímu orgánu ukládá povinnost zohlednit zájem dítěte v každém řízení, které se jej týká. Tato povinnost nebyla splněna. S žalobkyní nebylo jednáno jako s účastnicí správního řízení o zajištění, přitom je zřejmé, že k určení nejlepšího zájmu dítěte nemůže dojít bez toho, aby se dítě k této otázce mohlo alespoň vyjádřit a jeho názor byl náležitě zohledněn. Ke zjišťování zvláštních potřeb nezletilého při rozhodování o zajištění nedošlo, i když žalovanému muselo být od počátku řízení zřejmé, že zajištění zletilých členů rodiny bude mít dopad do právní sféry nezletilé, která bude do ZZC umístěna společně s nimi. Z napadeného rozhodnutí však není okolnost, jakým způsobem lze zbavení svobody zletilých členů rodiny usmířit s principem nejlepšího zájmu nezletilé žalobkyně, seznatelná. Žalovaný nezhodnotil, zda požadavky vyplývající z nízkého věku žalobkyně (10 let) lze v ZZC Bělá – Jezová vůbec uspokojit, a zda umístění žalobkyně do ZZC je z hlediska jejího nejlepšího zájmu vůbec možné. Nepřiznání žalobkyni postavení účastnice řízení se navíc jeví jako nezákonné z hlediska čl. 3 Úmluvy i z hlediska § 27 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54. Dále žalovaný porušil čl. 5 odst. 1, písm. f) Evropské Úmluvy. Z rozsudku ESLP je zřejmé, že každá osoba, která je zbavena osobní svobody chráněné čl. 5 má právo na to, aby místo, podmínky a režim jejího zajištění byly k tomuto účelu uzpůsobené. To v případě žalobkyně nebylo a otázku podmínek jejího zajištění je nutno hodnotit s ohledem na čl. 37 písm. c) Úmluvy o právech dítěte, podle kterého s každým dítětem zbaveným svobody je nutno zacházet způsobem, který bere ohled na potřeby osoby daného věku. V 10-ti letech dítěte je řádná a pravidelná strava jedno ze základních potřeb, ale z dostupných informací je známo, že v ZZC Bělá – Jezová není složení stravy a způsob jejího podávání z hlediska potřeb malých dětí vyhovující. Na tomto místě odkazuje na zprávu Veřejného ochránce práv z roku 2006, Asociace pro právní otázky imigrace z roku 2009. Jako problematickou skutečnost vidí nezletilá v tom, že se večeře podává v 17:00 hod. a dalším jídlem je až snídaně následující den v 8:00 hod., jinak není jídlo

dostupné, neboť si jej nemohou koupit, ani připravovat. Další základní potřebnou je plnohodnotný spánek, délka 8 hodin je pro takové dítě nedostatečná. Dále má podle Úmluvy právo na dosažení nejvýše dosažitelné úrovně zdravotního stavu, což je umístěním v ZZC problematické z hlediska dostupnosti lékařské péče. Rovněž je v ZZC zanedbávána péče o duševní zdraví. Shrnula, že materiální podmínky, které v ZZC panují neodpovídají požadavkům, aby místo, podmínky a režim zajištění nezletilé žalobkyně byly k tomuto účelu uzpůsobené, jak vyžaduje čl. 5 odst. 1 Úmluvy. Nezletilá žalobkyně navrhla, aby napadená rozhodnutí rodinných příslušníků byla zrušena a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření uvedla a zdůraznila, že žalobkyně nebyla žalovaným nikdy zajištěna, ani jinak omezena na osobní svobodě, ale v souladu s ust. § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla jako nezletilá osoba v zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová pouze ubytována společně se svými rodiči a zletilou sestrou. Po písemném souhlasu zákonného zástupce, bude-li mít zajištěnou péči jiným způsobem, může uvedené zařízení kdykoliv opustit. Pokud se týká zkrácení práva účastnice správního řízení a zkrácení na právu na rodinný život, a že s ní nebylo jednáno jako s účastnicí řízení, žalovaný ve vztahu k ust. § 129 odst. 2 zákona o pobytu cizinců uvedl, že zajištění podle § 129 je uskutečňováno ve specifické zjednodušené formě správního řízení, když prvotní omezení osobní svobody, nepřekročí-li lhůtu 48 hodin, resp. 72 hodin, je realizováno zcela mimo správní řízení a to sepsáním záznamu a jde pouze o administrativní úkon. Teprve, až, nelze-li předání či průvoz cizince uskutečnit v těchto lhůtách, zákon vyžaduje, aby policie o zajištění cizince vydala rozhodnutí, které je však prvním úkonem v řízení, tj., účastníkovi se neoznamuje zahájení řízení, neprovádí se dokazování, ani není povinnost před vydáním rozhodnutí dát účastníkovi možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Účastník je o omezení osobní svobody spraven až oznámením meritorního rozhodnutí. Proto žalobkyně nemohla být zkrácena na svém právu účastnit se správního řízení, které se de facto nekonalo, protože v souladu s ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byl učiněn pouze jediný úkon v řízení, který spočíval ve vydání rozhodnutí ve věci a o zajištění žalobkyně nebylo rozhodováno vůbec. Právo na rodinný život žalobkyně nebylo dotčeno, neboť po zajištění jejích rodinných příslušníků nedošlo k jejich vzájemnému odtržení. Nezletilou ubytoval společně s ostatními rodinnými příslušníky v zařízení a k odloučení žalobkyně od rodiny nedojde ani později, neboť všichni budou společně předáni dne 4.6.2012 do Polské republiky, odkud nelegálně vstoupili na území ČR. Pokud se týká námitky ve vztahu k materiálním podmínkám, které v zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová panují, žalovaný správní orgán s ní nesouhlasí. Žalobkyně není v zařízení zajištěna, ale ubytovaná spolu s rodinnými příslušníky, zpráva Veřejného ochránce práv z roku 2006 pochází z doby minulé a závěry, z nich plynoucí nelze vztahovat na současný pobyt cizinců v tomto zařízení. Sama žalobkyně se vůbec nezmiňuje o tom, že by stejné podmínky v zařízení panovaly i nyní, nepoukazuje na jiné nedostatky, které by její současný pobyt v zařízení ztrpčovaly. Tudíž žalobní námitka, že podmínky pro její pobyt v zařízení jsou nevyhovující je zcela nepodložená. Žalovaná disponuje stanoviskem vedoucího odboru správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR ze zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová ze dne 30.5.2012, ze kterého je patrné, že žalobkyni se při pobytu dostává náležitá péče, neboť je ubytována společně s ostatními rodinnými příslušníky v té části zařízení, která je určena pouze pro pobyt rodin. Obývací prostory obsahují jednu místnost sloužící jako dětský pokoj pro žalobkyni a její sestru, druhý jako ložnice pro rodiče, je tam chodba a sociální zařízení. Spát a odpočívat lze i mimo dobu nočního klidu, je jí 5x poskytována pravidelná strava, kvalitně a množstvím kontrolována, může v zařízení využívat dětské centrum, výtvarnou dílnu, knihovnu, kinosál, může docházet společně se svými rodiči

na aktivity, které vedou pedagogičtí pracovníci, může využívat služeb sociálních pracovníků, v zařízení je přítomen psycholog a zdravotní péči zajišťuje zdravotní zařízení Ministerstva vnitra, v pracovních dnech je přítomna lékařka a zdravotní sestra k dispozici i v mimo pracovní dny. Zdravotní péče o nezletilé je zajišťována ve spolupráci dětským lékařem. Žalovaný je přesvědčen, že žádné s žalobou napadených rozhodnutích netrpí vadou, pro kterou by bylo nutné je zrušit. Navrhl proto, aby soud žalobu v plné šíři zamítl.

Žalobní námitky spočívající v otázce žalobní legitimace žalobkyně, porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské Úmluvy soud posoudil takto. Pokud se týká aktivní legitimace žalobkyně k podání žaloby, pro její posouzení soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 103/2011-54 ze dne 30.9.2011, na které se žalobkyně odvolává, a které se opírá také o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.10.2008 č.j. 8 As 47/2005-86, č. 906/2006 Sb., NSS, dostupné na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že v této nezletilý by mohl být osobou zjevně neoprávněnou k podání žaloby pouze tehdy, pokud by jeho tvrzení o dotčení na jeho právech byla zjevně neopodstatněná. Projednávající soud zdůrazňuje, že napadenými rozhodnutími nezletilá žalobkyně nebyla zbavena osobní svobody. Rozhodnutími byli zajištěni její rodiče a zletilá sestra podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem jejich předání podle právního předpisu Evropského společenství (Nařízení rady ES č. 343/2003 ze dne 18.2.2003). V případě nezl. žalobkyně šlo o její ubytování na základě ust. § 140 zákona o pobytu cizinců za podmínek tam uvedených, šlo tedy o režim ubytovaného cizince, který může zařízení opustit a je-li nezletilý nebo osobou zbavenou způsobilosti k právním úkonům po písemném souhlasu zákonného zástupce. Závisí na vůli zákonným zástupců nezletilé, zda svolí k zajištění péče o nezletilou jinak, než pobytem v zařízení a oni mají zvážit, která z možných řešení bude v nejlepším zájmu jejich dítěte. Pokud dospějí k závěru, že je to pobyt dítěte v zařízení, není to důsledek přímo vyplývající z rozhodnutí o zajištění matky a otce. Rozhodnutím o zajištění matky a otce nedošlo k omezení osobní svobody ani práva volného pohybu nezl. žalobkyně. V rámci námitky zdůvodněné čl. 3 Úmluvy o právech dítěte žalobkyně uvedla, že v řízení o zajištění nebylo s ní jednáno jako s účastnicí tohoto řízení. Má-li být chráněn nejlepší zájem dítěte, nemůže se tak stát, aniž by se dítě k této otázce mohlo vyjádřit alespoň prostřednictvím svých rodičů. V tomto směru žalobkyně vytýká, že ke zjišťování potřeb nezl. žalobkyně při rozhodování o zajištění její sestry a rodičů nedošlo, i když muselo být zřejmé, že zajištění zletilých členů rodiny bude mít dopad i do právní sféry nezl. žalobkyně. Pokud se týká této námitky soud přisvědčuje názoru žalované ve vyjádření, že v projednávané věci šlo o zajištění rodičů a sestry nezl. žalobkyně podle § 129 zákona o pobytu cizinců, z jehož ustanovení, zejména odst. 3 je zřejmé, že jde o specifické řízení, které je de facto zahájeno vydáním rozhodnutím o zajištění za účelem předání, které je prvním úkonem v řízení. Není zde tedy právní prostor pro tvrzení, že žalobkyně měla mít postavení účastnice řízení stejně jako matka, otec a zletilá sestra. Jako nezletilá žalobkyně zajištěna nebyla, a tudíž ani nemohla být účastnicí řízení podle § 129 zákona o pobytu cizinců ve věcech řízení o zajištění matky a otce. Žalovaná tudíž neporušila zákon pokud nezl. žalobkyni nepřiznala postavení účastnice řízení o zajištění za účelem předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Pokud se týká namítaného porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské Úmluvy z hlediska zajištění optimálních podmínek žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců, neshledal ji soud důvodnou. Nezl. žalobkyně v žalobě konstatuje skutečnosti získané ze zpráv (Veřejný ochránce práv, Asociace pro právní otázky imigrace), v žalobě však nijak nekonkretizuje, které podmínky jejího pobytu nejsou plněny, či které potřeby odpovídající

pokračování

36 A 25/2012-21

jejímu věku nejsou ze strany ubytovacího zařízení v jejím případě plněny. I když jde o obecná tvrzení nepotvrzená žádnými konkrétními výtkami vůči způsobu ubytování nezletilé žalobkyně, přesto žalovaná v rámci vyjádření k žalobě provedla šetření k podmínkám pobytu nezletilé v zařízení, které jsou součástí vyjádření žalované, a z nichž pro soud vyplývá, že jde o podmínky, které plně respektují věk a potřeby nezletilého dítěte ve věku 10-ti let.

Na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 o.s.ř., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. června 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně